

Piet Prins
Snuf en de IJsvogel

δ

1

Het plan voor een zwerftocht

Voor een groot gebouw in een stille straat stond een groep jongeren te wachten. Er waren ook wat volwassenen, maar die waren in de minderheid. Blijkbaar werden er nogal wat grappen gemaakt, want telkens klonk er gelach. Toch was van de meeste gezichten onderdrukte spanning af te lezen. Dat was ook geen wonder, want in het grote gebouw vond het mulo-eindexamen plaats; de uitslag zou zo bekendgemaakt worden. De examenkandidaten waren nog binnen en de jongeren die buiten wachtten, waren vooral vrienden die op dezelfde school zaten of familieleden van de ‘slachtoffers’.

Op een afstandje van de rumoerige jongeren stond een man met twee uit de kluiten gewassen jongens. Een prachtige herdershond sprong om het drietal heen. Het waren meneer Sanders met zijn zoon Tom en vriend Bertus Verhoef. En de mooie hond, dat was natuurlijk Snuf, de onafscheidelijke makker van Tom.

Ze stonden te wachten op Karel van Doorn, die het mulo-examen had gemaakt en nu elk moment naar buiten kon komen.

Karel was van tevoren aardig zenuwachtig geweest en had gezegd dat hij zou zakken als een baksteen. Zijn vrienden geloofden dat zo net nog niet, want Karel was altijd een goede leerling geweest, maar erg gerust waren ze toch niet. Een examen wastoch altijd lastig.

Meneer Sanders, die vandaag voor zaken in de stad moest zijn, had met Karels vader afgesproken dat hij zijn zoon zou opwachten en hem met de auto mee terug zou nemen. Tom en Bertus mochten mee.

De deur van het grote gebouw ging open.

Er kwam een jongen naar buiten.

Het was een onbekende voor de vrienden, maar aan zijn stralende gezicht zagen ze meteen dat hij geslaagd was. Hij zwaaide uitgelaten met zijn diploma en was gelijk omringd door een groepje vrienden die hem feliciteerden.

Weer kwamen een paar mensen naar buiten: een jongen en een meisje. Het meisje hilde en glipte stil weg, aarzelend gevolgd door een paar verbaasde vriendinnen. De jongen probeerde een onverschillig stoer gezicht op te zetten, maar zijn bleekheid verraadde dat hij het echt niet zo leuk vond dat hij gezakt was.

De stemming onder de wachtenden begon merkbaar te dalen. Al twee gezakt! Dat beloofde niet veel goeds. Maar even later vrolijkte iedereen weer op. Twee meisjes kwamen naar buiten stuiven, allebei geslaagd. Toen volgde een jongen die stil, zonder enige uitbundigheid de deur uitstapte. Iedereen keek gespannen naar hem. Een paar vrienden drongen naar voren.

‘Gezakt?’ vroegen ze aarzelend.

Toen begon het kalme kereltje toch te lachen.

‘Geslaagd!’ zei hij.

Een van zijn vrienden rukte hem opgewonden zijn cijferlijst uit handen.

‘Kijk nou! Bijna allemaal achten en negens.

Jij bent ook een droge, zeg!’

Het was nog steeds rumoerig toen Karel van Doorn naar buiten kwam. Even keek hij zoekend rond.

‘Karel, hier!’ schreeuwde Tom opgewonden.

Rennend kwam Karel naar zijn vrienden toe.

Van zijn vrolijke gezicht was al wel af te lezen hoe het ervoor stond, zodat zijn twee vrienden een sprong in de lucht maakten van blijdschap, terwijl Snuf, aangestoken door zo veel vreugde, opgewonden begon te blaffen.

‘Ik ben geslaagd!’ bracht Karel hijgend uit.

Zijn vrienden grepen zijn handen en trokken ze bijna uit het lid. Meneer Sanders was wat kalmer, maar toonde zich toch ook erg blij.

‘Stap vlug in, jongens,’ zei hij. ‘Onderweg kunnen we verder praten. We moeten gauw naar Karels ouders, want die zitten ook in spanning te wachten.’

Even later zoefde de auto door de straten van de stad en daarna over de lange weg naar het dorp waar het viertal woonde.

Karel vertelde opgewonden hoe het examen was gegaan. Hij had echt een goede cijferlijst, die hij vol trots liet zien.

‘Tjonge, een acht voor Engels!’ lachte Tom.

‘Dat heb je zeker zo goed geleerd toen we ’s nachts met die Canadese commandant spraken en later met de soldaten door het moeras trokken om ons dorp te bevrijden.’¹

‘En wat ga je nu doen?’ vroeg meneer Sanders.

‘Mijn vader helpen op de molen en de houtzagerij,’ antwoordde Karel.

---

1. Zie *Snuf de hond*

‘Maar hij heeft me beloofd dat ik eerst nog mag genieten van een lange vakantie.

‘Jullie boffen maar,’ vond Bertus.

‘Tom heeft ook al vakantie en kan wekenlang luieren, terwijl ik op de boerderij hard moet werken.’

Hij zei het met een verongelijkt gezicht, maar zijn vrienden wisten wel dat hij het niet serieus meende, want Bertus was boer in hart en nieren.

‘Jij hebt niets te klagen,’ zei Tom. ‘Jij bent de hele dag lekker buiten, terwijl wij ons in maffe klaslokalen suf zitten te werken boven de boeken. Ik zie er nu al tegenop om volgend jaar eindexamen te doen voor de HBS. Maar even wat anders, jongens,’ liet hij erop volgen, ‘we zouden er deze zomer eigenlijk nog eens met z’n drieën op uit moeten trekken om avonturen te beleven. Als Bertus het aan zijn vader vraagt, krijgt hij vast ook wel een paar weken vrij.’

‘Met z’n vieren, bedoel je. Snuf doet toch ook mee!’ antwoordde Karel. ‘Maar heb je ook een plan, wat we moeten doen?’

‘Nee,’ zei Tom een beetje onnozel, ‘dat heb ik nog niet bedacht.’

‘Als ik zomaar vrij vraag, krijg ik het niet van mijn vader,’ merkte Bertus op. ‘We moeten eerst een goed plan maken, dan lukt het misschien.’

De volgende tien minuten kwamen de jongens om de beurt met allerlei ideeën, maar ze konden het niet eens worden. Iedereen verdedigde zijn eigen plannetje met zo veel vuur dat ze bijna ruzie kregen.

Meneer Sanders, die het gesprek glimlachend aanhoorde, zei ten slotte: 'Jongens, rustig aan. Jullie hebben nog wel een of twee dagen de tijd om samen een goed plan te bedenken. Nu is het tijd voor andere dingen.'

Terwijl hij dit zei, stuurde hij de wagen het erf van het molenhuis op en stopte daar.

Karels moeder kwam meteen naar buiten en sloot haar geslaagde zoon in haar armen, terwijl ze hem op beide wangen zoende. De jongen schaamde zich bijna een beetje voor zijn vrienden. Maar het was nu eenmaal een bijzondere dag en niemand lachte Karel uit.

Ook het personeel kwam aanlopen om het feestvarken te feliciteren. Alleen Van Doorn, Karels vader, ontbrak. Hij was naar een belangrijke houtverkoop maar kon ieder moment thuiskomen. Toms vader nam weer afscheid, de twee jongens mochten bij Karel blijven.

Vlak daarna kwam Van Doorn thuis. Hij was erg blij dat zijn zoon het er zo goed had afgebracht.

Tijdens de feestelijke maaltijd vertelde hij van zijn eigen ervaringen. Hij had goede zaken gedaan en een grote partij hout tegen een voordelige prijs kunnen kopen. Lachend voegde hij eraan toe: 'En nu ben ik per ongeluk ook nog scheepseigenaar geworden.'

Iedereen keek verrast op. Van Doorn vertelde verder: 'Jullie weten misschien wel dat die houthandel die opgeheven wordt aan het water ligt.'

De verkoper wilde de hele houtvoorraad in een keer van de hand doen, maar dan moest de koper ook nog een grote houtschuur, twee roeiboten en een klein jacht overnemen. Ik heb het maar gedaan, omdat het hout tenslotte niet te duur was.

Dat scheepje raak ik wel weer kwijt.'

'Hoe ziet het eruit?' vroeg Karel nieuwsgierig.

Ook zijn vrienden luisterden met gespitste oren.

'O, best leuk. Het schijnt vroeger eigendom te zijn geweest van een schilder, die er ook in woonde en er hele tochten mee maakte. Er zijn drie slaappleatsen, en er is ook een klein keukentje. Volgens de verkoper zeilt het ding heel goed en bovendien heeft het nog een buitenboordmotor.'

De ogen van de jongens begonnen te stralen.

Blijkbaar dachten ze tegelijkertijd hetzelfde.

Karel knipoogde even tegen zijn vrienden en zei toen zonder dat zijn gezicht iets verraadde:

'Vader, nu ik mijn diploma heb, zouden we graag nog eens met z'n drieën een paar weken op vakantie gaan.'

'Het is je gegund, jongen, en je vrienden ook,' zei zijn vader, die in een goede stemming was.

'Weten jullie al wat jullie willen gaan doen?'

Karel begon te lachen.

'We hebben onderweg in de auto al zo veel plannen gemaakt dat we er bijna ruzie over kregen,' zei hij.

'We konden het niet met elkaar eens worden.

Maar nu weet ik, geloof ik, iets waar we alledrie erg veel zin in hebben.'

'Dan ben ik benieuwd wat dat is,' zei Van Doorn nietsvermoedend. 'We zouden er heel graag een paar weken met dat jacht op uit willen,' antwoordde Karel.

‘Jullie toch ook, jongens?’

‘Ja! Graag! Mag het alstublieft, meneer Van Doorn?’
riepen Tom en Bertus enthousiast.

‘Maar jongens,’ zei Van Doorn afwerend,
‘dat gaat niet. Zo’n zeiljacht is echt niet zo
gemakkelijk te bedienen.’

‘Wij hebben thuis een boot waar we de melk
mee vervoeren over de rivier,’ zei Bertus vlug.

‘En ik heb ook vaak genoeg met een echte
zeilboot gezeild.’

‘En die buitenboordmotor kan ik vast wel bedienen,’
voegde Karel eraan toe.

Dit laatste moest zijn vader toegeven.

Karel had gevoel voor techniek en zat graag aan
motoren te prutsen.

Tom haastte zich ook om te vertellen hoeveel
verstand hij had van schepen in het algemeen en
van zeiljachten in het bijzonder. Van Doorn had
plezier in het enthousiasme van de jongens,
maar hij bleef toch nog wat bedenkelijk kijken.

Ook Karels moeder mengde zich in het gesprek
en zei dat de drie jongens vast en zeker zouden
verdrinken als ze er met de boot op uit trokken.

Daarop volgde echter zo’n verontwaardigd protest van
de vrienden, die alledrie heel goed konden zwemmen,
dat mevrouw Van Doorn er maar snel over ophield.

Ten slotte zei Karels vader, die nog steeds in
een goede bui was: ‘Jongens, we gaan morgen eens
naar dat jacht kijken. Ik wil het eerst eens goed
bekijken voor ik een beslissing neem, en dan gaan we
er samen een proeftochtje mee maken. Dan kan ik eens
zien wat er waar is van dat zeemanschap van jullie.’

Als jullie het er goed van afbrengen... nou ja...
ik beloof nog niets.'

Karel gaf zijn vrienden opnieuw een knipoog,
alsof hij wilde zeggen dat het wel goed zou komen.
Het werd een gezellige avond en de jongens speelden
samen nog wat potjes tafeltennis.

Toen Tom en Bertus naar huis moesten,
bracht Karel hen nog een eindje weg.

Meteen barstten ze los over het plan
om er met het jacht op uit te gaan.

Ze vonden het allemaal geweldig.

'Zou je vader toestemming geven?' vroeg Bertus.

'Vast wel,' dacht Karel. 'Tenminste... als we morgen
geen fouten maken! Laten we maar goed
ons best doen.'

Daar waren zijn vrienden het helemaal mee eens.

Ze spraken af dat Tom en Bertus thuis alleen
maar zouden vertellen dat ze de volgende dag
een zeiltochtje met Van Doorn mochten maken.

Als ze toestemming van Karels vader hadden om er
een paar weken met het schip op uit te gaan,
zou het makkelijker lukken om toestemming
van de andere ouders te krijgen.

Vol plannen namen ze afscheid van elkaar.

Een avontuurlijke reis lag op hen te wachten.

De volgende dag was het prachtig weer.

De zon straalde fel uit een helblauwe hemel,
waarlangs maar een paar grote, witte wolken zeilden.

Het was vooral 's middag erg warm, maar gelukkig
stond er nogal wat wind, waardoor het beter
uit te houden was.

Op de houtwerf bij de rivier stond een groepje vrolijke mensen. Het waren Van Doorn met Karel, Bertus en Tom en verder Ina, Toms zusje, en Mirjam, het Joodse meisje, dat al jaren als pleegkind bij de familie Sanders woonde en helemaal bij het gezin hoorde. Ook Snuf ontbrak natuurlijk niet. Ze waren net op de fiets aangekomen en stonden nu vol bewondering te kijken naar het sierlijke scheepje dat op de rivier lag te deinen en aan het kabeltouw rukte alsof het ernaar verlangde weg te zeilen naar verre streken.

‘Het is prachtig!’ zei Tom. ‘Nog veel mooier dan ik gedacht had.’

‘En het is zo mooi geverfd,’ voegde Mirjam eraan toe.

‘Helder blauw met roodbruin,’ antwoordde Van Doorn.

‘Dat zijn de kleuren van de ijsvogel.’

Zo heet het jacht ook. Kijk maar, daar staat de naam.’ Dicht bij de boeg was in witte letters de naam geschilderd met een mooie afbeelding van een ijsvogel ernaast.

Via de loopplank gingen ze aan boord om het scheepje ook vanbinnen te bekijken.

Erg ruim was het daar niet, maar er waren toch drie slaappleatsen, ze konden er gezellig zitten en er was een keukentje. De drie vrienden vonden het dan ook een geweldig schip.

‘Ziezo,’ zei Van Doorn, toen ze alles bekeken hadden, ‘meisjes, wij gaan erbij zitten. De jongens hebben gisteravond zo opgeschept over hun bekwaamheid in het manoeuvreren met een jacht.’

Nu wil ik toch wel eens zien wat de heren schippers ervan terechtbrengen. Ga je gang maar, jongens!’